

Fem alldeles nya
wisor : Den
första: Kung Erik.
Den andra: På
böljorna de b...

18 B Skillingtryck E1905a4

National Library
of Sweden

E1905a⁴

Fem alldeles

Nya Milor

Den första:

Kung Erik.

Den andra:

På böljorna de blå.

Den tredje:

Gerda.

Den fjärde:

Gånglåt.

Den femte:

Gubben Noack.

Pris 12 öre

Malmö, S. M. Andersson & C:s boktr., 1905.

Den första:

Kung Erik.

Sakta glider wimpelprydda båtar
Mälarn speglar ljusblå aftonsky.
Åran plaskar under walthorns låtar
Dödflog doftar invid wadnet's bryn
Fäll nu åran, slupen lägg på wøj
Gunga utan mål en natt i wackra wøj,
Walthorn tynna du,
Sto lyhna nu,
Kung Erik leker på lutan.

Kung Erik på sin luta leker,
Lutan lagd på silfkestidadt knä.
Och den hwhita handen smeker
Toner fram ur silfwersträngarne,
Siten Karin lyhnar tyst derpå
Tills i hennes ögon klara tårar stå
Är härdinnan min
Inte glad i sinn?
Kung Erik leker på lutan.

Fraktar du försåt ifrån min broder,
Hertig rödflägg? jag din tankes ord
Än jag håller fast i rikets roder,
Än jag sitter wid Kung Göstas bord,
När som solen purpror bergets hatt
Låt och älska blott i wärens ljusa natt.
Der är långt igen
Intill morgonen
Kung Erik leker på lutan.

Siten Karin unga kungen ber dig,
Blif du min och Stochholms borg du får
Säg ett ord och han guldkronan ger dig
Att förblekna kring ditt gyllne hår,

Jag är Erik wadra drömmars fung,
Brydd af månens strålar käns ej kronan tung,
Gråt ej barnet mitt
Riket skall bli ditt.
Kung Erik leker på lutan.

Den andra:

På böljorna de blå.

Och Jan Petter skulle te skan sig bege,
Spände oren för wagnen klocka två
Å natta ho' wa' mörker, som te krypa i en säck.
Men månen sten på böljorna de blå.

Men sakta de gick, för den ora wa' så lat,
Ante hjälpte de te skrifa eller lå,
Å Janne han satt der å hojta så han ble'
Åder i snuten som böljorna de blå.

Då ble' han arg och tänkte: de måtte sjelfwa hin
Köra ore, nehej ja wet på rå,
I da' ja' byter bort dej, eller hums ja för
På hufwe' i böljorna de blå.

Å Janne söp sej fuller å bytte bort sin stut,
Fick en mähr som wa' bläfiger å grå,
Ho' had' stora hofwar, att bestämdt ho' ha'
Kunnat stena på böljorna de blå.

Men de ga' Janne tusan, han drack sin köpestäl
Tes han inte wa' men'sta te å stå,
Å utanför krua i rännsten inart han söp
Uppå hufwe' i böljorna de blå.

Så låg han der å drömde å tyckte att der kom
E' s'jungfru som sa' te' honom så:
Ge tusan uti mähra och kom å följ mä mej
Wi sta' segla under böljorna de blå.

A Janne ble' så gla' å tog jungfrun i sin famn,
Glömde märta å genast bar de å
Att segla me henne till hennes lida flott,
Flera mil under böljorna de blå.

A jungfrun förde Janne i salarna in,
Der så sälla de kryssade de två,
Ja jungfrun spelte harpa å Janne lifaså
Hela da'en under böljorna de blå.

För jungfrun Jannes hjerta slo' så hästiga slag
A hon hade nog taget de' också,
Om inte plånbofa han legat der han låg
Inte' bröstte' under böljorna de blå.

Men då när Janne vakna å titta sej ifring
Svar han war' kunde han ej rätt förstå,
För jungfrun war försvunnen, å inte wa' han själf
Som han drömde, under böljorna de blå.

Då börja han fundera å tänka på sin mär
Som han långt fram på qvällen hitta på,
Då klef han opp i kärta, å hem de' bar i sten
Så de hwen öfwer böljorna de blå.

Men Janne han swor, att han aldrig i sitt lif
Me' sjujungfrun mera skulle gå.
För hemma fid' han nog weta af et' må Ni tro,
Att han seglat på böljorna de blå.

Den tredje:

Gerda.

Jag älskar dig i nöd och lust,
Trogen dig är
Allt intill lifwets sista pust
Trohet dig swär.
Du är så läcker och så rar
Som en maräng
Och all min hjertelängtan har
Blott en refräng
Gerda min lilla Gerda, min Gerda
Säg ja o—a—a—a
Säg ja o—a—a—a
Gerda min lilla Gerda min Gerda säg ja.

Nu är det snart din namnsdag igen,
Då köper jag
En papegoja åt min vän
Af fällshyt slag,
Jag henne då dressera skall
Att frist och fry
Hon väcker dig med denna trall
Så nätt och ny — Gerda min lilla o. s. w.

Men rör det ej ditt unga lif
Att du är hård
Då sticker jag ett positiv
In på din gård,
En brunögd Italianare
Beswen då drar,
Skall sjunga tremolerande
I åtta dar. — Gerda min lilla o. s. w,

Att om jag hade röst med klang.
Bå'd stark och stor,
Bums jag toge engagemang
Som hjelttenor,

Gid du på operan då en qväll
Så glad och fri;
Som Sellman uti Wilhelm Tell
Jag klämde i. — Gerda min lilla o. f. w.

Och när jag hes mig sjungit har
På arian min,
Jag likväl förefällningen
Ej ställer in
Nej, tack ware de ur hjertats sträng
Finns många sätt
Och jag dansar min refräng
Som för ballet. — Gerda min lilla o. f. w.

Det är uniformen mest
Mieblet som drar.
Nu är jag militär till häst,
Lufan till karl.
Nu kan jag alla flickor få
Gerda det wet,
När jag mina toner slå
Ur min trumpet, — Gerda min lilla o. f. w.

Den sjerde:

Gånglåt.

Den vägen som leder till min wän
den är nog både stenig och ojemn
men jag skall nog så laga,
alla stenarna borttaga
på den vägen som leder till min wän.

J fjol så hade jag en wän
i år så har en annan tagit den
Men låt den wännen fara
han får wara bland de rara,
nog får jag mig en annan wän igen.

Att tjena för en yngling ett år,
det är just ingen grönskande vår.
Det är den stora smärta
som jag bär uti mitt hjärta,
att jag aldrig får ega dig till vän.

Och tänk hur det skall blifwa en gång
när vinterkvällen synes dig så lång
då skall du nog få bida
lilla männen wid din sida,
leswa ensam, blir tiden nog så lång.

Och tänk hur det skall blifwa en gång,
när ewighetens dag dig synes lång,
då skall du nog få ångra
alla falska tyssjar många,
som du sjelf hastwer tagit från din vän.

Men sedan man blir gifter en gång,
då får man höra barnens skrik och sång
då får man stå wid waggan,
sjunga tusselullanlullan
för alla de små barnen en gång.

Den femte:

Gubben Noack.

Wi prisa högljudt gamla testamentets dar,
Då lesde paradiset lif i en och hwar;
Wår herre skapade sjelf både lag och rätt,
Men nu förtiden går det till på annat sätt.
:,: Gudnås trallala :,:

Men när som ondskan börjat blifwa allt för swår
Då gaf Gud menniskan två tusen nådaår;

Om efter denna tid hon ej war bättre då
Så skulle hvarje käst inunder watten stå
:: för synd, trallala ::

Men när de tusen nådaören tagit slut,
Så war man ej en smula bättre än förut;
Wår Herre sände då en wäldig syndafloå,
Att bota både folk och få för öfwermod;
:: bra hårdt trallala ::

Men för att jorden ej för folktom skulle bli,
Så lät Gud Noach från försörelsen gå fri;
Han jemte sin famlj från fjöndöb räddades
Och i en ark af Herren hjelt instufwades
:: med gods trallala ::

Men när de lägo i sin sömn en stormig natt
Så stötte skutan hastigt uppå Ararat —
I skjortan Noach då på däckat rusar opp,
Och seban gumman efter kom i kort gallopp
:: och skrek, trallala ::

Då blef det strif och millerwalla i en hast,
Man trodde hin skull taga både båt och last,
Men Noach rådligast af alla man på däck,
Kröp ner i skutan för att se om den war lād
:: af törn, trallala ::

Men skutan höll, ty den war ej af engelsk plåt,
Från Sverige war hwarenda bit i Noachs båt.
Och gubben Noach glad att wara än wid lif,
Omfamnar söner, döttrar och sitt eget wif
:: och grät, trallala ::

Men hade gubben Noach drunknat med sin fru,
Wi hade gästnat då på hafwets botten nu —
En skål för Noach då i botten tömma wi,
Ty han har räddat oss ifrån att fiskar bli
:: hans skål trallala ::

Inköpt: Åkamps antikv. Kat. 237/129. 1981. Pris: 60. —
Acc. nr 1981/24.